

Jetonul de cărucior al unei compensări pe caiet de țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Adevărata manipulare a pieței, a prețurilor și tarifelor, a consumurilor și consumatorilor, a raportului cerere/ofertă și stocurilor pleacă de la guvern... Acolo ar trebui să meargă consiliul concurenței să vadă cum stau lucrurile... Ba, și-ar putea deschide chiar un birou de audit... Pentru că de la vârf se împut treburile... Voit ori nu... De la ceea ce îi spun premierului, nu cei „de pe lângă el”, consilierii, ci personajele din

guvernanți de țară, „veghea” lor, pe interesele de camătă în cele din urmă, fiind însă la fel de statornică...

În mod firesc, ar fi trebuit „activate” amândouă soluții pentru a ține în frâu prețul combustibililor... Compensarea, fie ea și parțială, pentru a da cel mai important lucru dincolo de suma oricum modică, și anume semnalul că executivul este alături de oameni... Și nu doar pentru acest derapaj de preț al combustibililor, ci și în perspectiva a ceea ce urmează... În plus, reducerea temporară a accizelor,

fi naivi să credem că guvernanții și-au făcut probleme legate de empatia pe o așteptau oamenii de la ei...

Pentru că nu le pasă... Ba, pesemne sunt chiar convingeți că le-a ieșit „mișcarea”... Au dat țării o compensare în mărunțiș, de care se vor folosi însă și ca stindard electoral, cu sloganul de fițuică „Am compensat prețurile la combustibili”, căci doar cunoaștem agățarea lor limfatică de orice...

Și, aparent, au scăpat și cu șireturile de la sacii bugetari nedezlegați... Doar că, în vreme ce reducerea accizelor i-ar fi pus acum în fața diminuării intrărilor la bugete, dar ar fi putut găsi mecanisme de „acoperire”, inclusiv prin revizuirea profiturilor companiilor, prin impunerea acelei solidarității, care, în țările de unde vin multinaționalele, nu este nici discutată, nici huiduită, nici pusă între virgulele unor șantaje, actuala compensare „la pompă”, va izbi bugetele exact când situația va fi mai grea... La toamnă, când, oricum, se numără cea de a doua jupuire anuală pe post de cost de viață a românilor, când, teoretic, guvernanții vor trebui să aloce suma din sacul compensării de trei luni către companii... Da, au poate un avantaj prin faptul că, iarăși doar „teoretic”, vor putea aduna banii de prin alte capitole bugetare, și, de fapt, plătitorul final al compensării va fi, peste cele trei luni, tot contribuabilul român (iar pe asta au mizat și companiile prin agenții lor de supraveghere și influență directă din spatele miniștrilor)... Problema este dacă vor mai fi bani pe acest caiet al datoriiilor (de țară) din prăvălia guvernanților sau doar un dosar cu multe file... Când, cu buza umflată ar putea rămâne tocmai companiile... Într-un fel, exact pe măsura „karmei” celor 50 de bani azvârliți acum și ca dispreț al multinaționalelor față de țara în care fac profituri uriașe, față de țara din care extrag până la secătuire fluxurile financiare...

Pe de altă parte, am

Nimeni nu este posesorul absolut al adevărului...

Grid
Modorcea

Tot citesc opinii pro și contra războiului ruso-ucrainean, opinii contra rușilor mai ales, dar și opinii ale rușilor, cum justifică ei inefectivă a celor care luptă, a schimbului de cadavre (cadavrele de la Azovstal!), omenirea pare că s-a obișnuit cu acest conflict și își face alte planuri, alte calcule, deși, recent, un zbor interzis al lui Lavrov, ministrul de externe al Rusiei, în Serbia, pare a fi stins un alt focar de război pe care rușii ar fi vrut să-l atâțe, în zona bosniacă și Kosovo. Dar ei declară că Occidentul este capul răutăților, NATO și SUA sunt cu ațâțarea!

În fiecare zi citesc alte voci, alte scenarii, însă sunt „aceleași măști, aceeași piesă”, mereu se bate apa-n piuă. Dar nimeni nu mai vorbește de diplomație, nimeni nu mai pare să recunoască și să știe că cea mai puternică armă de pe pământ este Cuvântul. Cuvântul ar putea aduce pacea. Dacă Zelenski și Putin se foloseau de Cuvânt, nu de bombe, nu de revendicări de teritorii și orgolii militare, cred că pacea era la ea acasă acum. Dar trebuiau s-o facă înainte de 24 februarie și n-ar mai fi existat nici un război. Nici acel geniu din Donbas, plâns de toată Ucraina, nu ar mai fi fost ucis. Cuvântul ar fi găsit căile care să șteargă divergențele, care să aplaneze conflictul dintre frați. Pe baza armelor, a superiorității rachetelor, nu rezultă decât politica lui „totul sau nimic”. Dar Cuvântul ar fi introdus nuanțe și compromisurile necesare. Lumea este strâmbă, categoric, nimeni nu este posesorul absolut al adevărului. Și pentru pace este nevoie de compromisuri. Ucrainenii uită că nouă ne-au luat cu japca teritorii, la fel Polonia, Ungariei și Slovaciei (ca să intrăm în NATO, am fost obligați să acceptăm tratatul Ribbentrop-Molotov), dar ei nu vor să cedeze nimic acum. 30 la sută din populația Ucrainei o formează rușii. Sunt pro-ruși în Donbas, și Putin vrea

ținuturile unde locuiesc ei. Acest compromis ar fi salvat Ucraina de la dezastru. Oare apărarea unor teritorii disputate este mai importantă decât viețile a mii de oameni, decât dezastrul fizic, al faptului că orașele din Donbas sunt rase de pe fața pământului?! După război, dacă va mai exista un „după”, va fi vorba de o reconstrucție a lor din temelii! Cuvântul ar fi salvat multe vieți, multe fapte bune ale oamenilor, ar fi adus pacea. Pacea este adevărata Victorie.

Victoria lui Iisus a fost Cuvântul. El a învins prin parabolele sale. El a dat speranță și mântuire prin Cuvântul său vindecător. Însă a fi om al cuvântului este un lucru greu, cere educație, cere cultură. De aceea, barbarii renunță la cuvânt, pentru ei este mai ușor să pună mâna pe satâr și să lovească. Limba lor este brutalitatea, violența, violul și toate păcatele care se fac fără carte, fără școală. Războiul este arma primitivilor, a rudimentarilor. E total absurd și inutil. Nu duce nicăieri. Niște teritorii ocupate sau bunuri furate nu rezolvă barbaria, nu-i vor satisface pe barbari, care vor vrea noi și noi teritorii. Rusia e imensă, dar se vede că e prea strâmtă dacă ea are nevoie de o palmă de loc ca Lugansk! Își rezolvă rușii problemele dacă vor cuceri Donbasul? Ei au teritorii sălbătice și multe guri de hrănit, în loc să se ocupe de țara lor, vor să cucerească alte teritorii pe motivul barbar al de-nazificării. Și vizita lui Javrov în Serbia se încadra tot în planul general al de-nazificării Europei!

Omenirea este bolnavă fiindcă ea nu-și caută leacul în Cuvânt, arma cea mai de preț pe care o are omul, ci apelează în disperare la soluții necuvântătoare, la război, la afaceri cu arme, la avantajele vremelnice ale cursei înarmărilor. Pe calea asta, oamenii vor distruge pământul, tot ce respiră și Cuvântul care le-a dat viață.

spatele lui, „consultanți”... Reprezentanții intereselor străine, mereu atât de vigilenți... Nu rupând ușile birourilor la orele amiezii ori pârtiile și cărările la sfârșit de săptămână...

Existau două variante pentru ajustarea prețurilor la combustibili... Reducerea accizelor, prin notificarea Comisiei Europene, și compensarea de către stat a unei părți din prețul „la pompă”... Erau... Pentru că, în fapt, guvernanții nici nu au îndrăznit să vorbească prea mult despre reducerea accizelor... Și nu pentru că se deranjau birocrății de la Bruxelles de intențiile lor, la nivel de hârțogăraie, cum ne-au mințit feluriți politicieni... Într-adevăr, s-ar fi șifonat rău Europa, dar nu frecându-și singură coatele de marginea birourilor, ci luată de rever de interesele multinaționalelor... Pentru că, evident, reprezentanții acestora nu-și fac veacul doar prin birourile guvernanților noștri, ci și pe la Bruxelles... Doar că acolo sunt poate ceva mai rezervați, dar tot un soi de acoliți, e drept, ai unor lideri UE, nu ai unor simplii

chiar dacă deranja Europa, at fi putut sigura o ajustare semnificativă a prețurilor...

Dar, „atât s-a putut”!... O compensare de 50 de bani, referință, nu pentru încurajarea populației, ci, mai degrabă ca frustrare a prețului următoarei cărți, cu amintirile de doi bani ale președintelui Iohannis, ajustată la moneda de cărucior doar din motive de contabilitate... Și este clar că nu a fost o decizie a guvernanților, nici măcar la stabilirea sumei de compensare... Pentru că, altminteri, am fi vorbit măcar despre unitatea monetară ca referință, nu despre subunitatea în bani... Am fi vorbit despre „1 Leu”, tot simbolic ca valoare intrinsecă, dar care ar fi avut o altă putere „de tranzacționare”, insufiând oamenilor o altă stare... Și nu senzația de batjocorire pe care au primit-o prin referința nevoilor lor la cei câțiva bani... Și care puteau fi oricâți, chiar și 99 de bani, efectul psihologic al menținerii țării, sub valoarea „de teighea” de măcar un leu, fiind același...

„Nu ne-am luptat pentru jucării!” ...

Dan Cristian
Ionescu

Nu, nu ne-am luptat pentru jucării, dar se pare că ne-am luptat degeaba. Am ajuns să trăiesc zilele în care eroii ne sînt interziși, sînt demonizați, le este oprită pomenirea tradițională inclusiv în bisericile pe care le-au ctitorit iar trădătorii devin eroi și țara se umple de statui ale dușmanilor românilor. Și toți românii tac. Îmi este greu să înțeleg cum sub ochii mei, parcă orbi, în doar trei decenii un popor care a dat atîtea minți luminate, atîția patrioți, atîția eroi și martiri și-a pierdut conștiința națională, mîndria, s-a transformat într-o populație lașă, supusă, tîrîtoare. Bravul, neînfricatul și eroicul popor român! Nu te poți hrăni cu amintirile glorioase ale faptelor săvîrșite de înaintași.

În materie de trădare, prima pomenită (nu istoric ci biblic) este Rahav din Ierihon, care și-a trădat concitadinii în favoarea evreilor conduși de Iosua. Prima atestare istorică a trădării provine de la Herodot – trădarea lui Efiltes, care în anul 480 î. H. i-a condus pe perși să cadă în spatele grecilor conduși de Leonidas. Și, desigur, întotdeauna, există cineva care stabilește cine sînt eroii – la noi, stabilește INSHR Elie Wiesel. Și tot desigur, unii privesc într-un fel, alții în alt fel.

Patrioții români îi privesc pe legionari ca pe niște eroi, sioniștii și trădătorii îi privesc ca pe niște criminali. Patrioții români îi privesc pe luptătorii din munți ca pe niște eroi, sioniștii și trădătorii îi privesc ca pe niște „bandiți”. Ostașii români căzuți prizonieri la Cotul Donului care au refuzat să se înscrie în diviziile Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crișan, la întoarcerea din Siberia, erau priviți de autoritățile bolșevice de la noi ca „fasciștii lui Antonescu”, în timp ce unii români îi considerau eroi. În acest caz, eu nu pot să mă pronunț întrucît nu am fost în „ituția lor. Unii au refuzat să lupte alături de dușmanul care ne răpise Basarabia și Bucovina, alții au ales să se alăture acestora pentru a elibera Ardealul de nord-vest. Djokar Dudaev este privit de ceceni ca un erou, iar de ruși ca un terorist. Iohannis îi consider eroi pe

militarii români care dădeau șpagă să plece în Afganistan și în Irak. Pe aceștia eu îi consider niște mercenari criminali, eroi erau afganii și irakienii care își apărau țara împotriva invadatorilor.

V-am dat aceste exemple ca să vedeți că în problema eroilor, lucrurile nu sînt chiar așa de simple.

Dar cei mai mari dintre eroi eu îi consider pe cei care luptă știind că nu pot învinge. Știu asta, dar ei luptă fiindcă viața este o luptă, fiindcă rostul bărbatului este să lupte. Este cazul lui Leonidas și al celor 300 de spartani (și încă cîteva sute de luptători din alte cetăți grecești) care au încercat să țină piept la Termopile unei armate a perșilor cu efective necunoscute, dar zdrobitor superioare (în antichitate se considera că au fost un milion, azi se consideră că au fost 100-150.000). Sau cazul eroului aromân Pitu Guli și a celor 300 (tot 300!) de crușoveni ai lui care în anul 1903, după ce Crușova s-a declarat republică independentă, au căzut în lupta cu 15.000 de turci de la Dealul ursului (după alții, Piatra ursului).

În principiu, eroii sînt admirați, unii chiar venerați, sînt comemorați, li se compun balade și cîntece, numele lor este dat la străzi, piețe, școli, instituții de cultură, li se ridică statui și busturi. Și la noi este plină de statui și busturi. Nu vă dau acum numele celor care este interzis să se bucure post-mortem de aceste onoruri, dar vă dau numele criminalilor și teroriștilor care au statui în România.

Anul trecut, în articolul „Sfîrșit de iunie – două comemorări”, scriam: „La data de 4 aprilie 1944 aviația americană a bombardat Bucureștiul, atît zona Gării de Nord cît și centrul capitalei (a fost distrus Teatrul Național, a fost avariat Ateneul Român, au fost distruse nenumărate locuințe și au fost uciși 2.942 de civili nevinovați). Aviația și antiaeriana noastră au ripostat astfel încît agresorii au suferit 378 de pierderi. În anul 2002 în parcul Cișmigiu (în inima Bucureștiului) și în anul 2007 în parcul Kisseleff au fost ridicate două monumente ale eroilor americani căzuți în timpul atacului. Eroii care ucid civili nevinovați. Pentru victime nu s-a ridicat nici un monument. Noi omagiem criminali cu sînge rece care au

ucis nevinovați de ai noștri, sînge din sîngele nostru. În anul 2011 primarul Neculai Onțanu al sectorului 2 dezvelește la intersecția bd. Pache Protopopescu cu str. Traian statuia fostului prim-ministru grec Elefterios Venizelos. Pentru greci acesta este un erou, dar pentru aromâni este un criminal. Dacă cineva se întreabă de ce amestec în poveste aromânii, le explic: din copilărie am fost învățat că noi, aromânii, suntem români.

Începînd cu anul 1905, sub ochii blajini și îngăduitori ai Europei, bandele de antați greci (organizați nu de statul grec ci de mitropolii) au dezlanțuit în Epir și în Tesalia o prigoană cruntă împotriva aromânilor pe care îi ucideau și îi jefuiau. Din fericire aromânii erau un neam curajos, tenace, luptător, deprins cu mînuitul armelor, inventiv astfel că lipsiți de orice sprijin s-au apărat singuri înființînd cetele de armatoli (cu propriul serviciu de informații). Sute de aromâni au fost uciși (erau vînați în special preoții și învățătorii care în biserici și școli cultivau dialectul aromân), și cu timpul mulți supraviețuitori au fost nevoiți să-și abandoneze munții, pămînturile și casele pentru a veni în țara-mamă.

Statul grec nu a pedepsit criminalii, nici nu a despăgubit victimele, nici nu și-a cerut scuze. Nici azi statul grec nu recunoaște minoritatea aromână (întrucît nu recunoaște nici o minoritate) astfel încît tot sub ochii blajini și îngăduitori ai Europei, drepturile minorităților stabilite de UE, lor le sunt refuzate. Unora, UE le permite asimilarea forțată. Statul român tace.

În centrul capitalei este statuia unui criminal, ceea ce Mareșalul Antonescu nu are dreptul.

În ziua de 9 oct. 2018 primărița Capitalei, Gabriela Firea, inaugurează în piața Elie Wiesel bustul lui Elie Wiesel. Elie Wiesel, probabil cel mai mare mincinos cunoscut de istorie, un terorist, un escroc, un dușman al României, care a pretins că jandarmii români l-au trimis la Auschwitz pe cînd nord-vestul Ardealului era sub ocupație horthystă.

Acest individ a primit de la Ion Iliescu „Steaua României” iar Academia Română l-a primit între sînii ei. Cu ultima ocazie, a acuzat poporul român: „Ați ucis! Ați ucis! Ați ucis!”. Iar

șeptelul în care s-a transformat aceasta instituție, altă dată onorabilă și meritorie, azi devenită cuib de escroci, în loc să-l întrebe pe cine am omorît noi, l-a aplaudat!”

„Nu ne-am luptat pentru jucării!”... La sfîrșitul lui iunie se comemorează în toată țara pogromul de la Iași din 1941, asupra căruia INSHR minte la fiecare respirație. Dar nimeni nu comemorează pogromul din 1940, cînd evreii din Basarabia și Bucovina au ucis bestial și au batjocorit în stradă sute de militari, funcționari, preoți și studenți români. Văd că tot noi, aromânii (inițial regretatul Paul Goma, apoi gen. Radu Theodoru, și mai apoi eu) trebuie să amintim de acest masacru pentru a nu fi uitat de toți. Este momentul să completez și cu alte statui de dușmani ai românilor găzduite cu generozitate de țara noastră. Conte Vass Albert a fost condamnat la moarte în 1946 pentru crime de război (săvîrșite în 1940, după ocuparea de către Ungaria a Ardealului de nord-vest, cînd a fost implicat în uciderea de români și evrei), dar între timp fugise în Germania și apoi în SUA, unde s-a sinucis în 1998 la 90 de ani. Ungurii îl consideră erou național. După 1990, prin strădaniile UDMR, i s-au ridicat statui în Odorheiu Secuiesc, Reghin, satul Lunca Mureșului și satul Vița. Alexandru Florian nu a protestat oficial, ca în nenumărate alte cazuri.

Pentru cei 13 generali ai armatei revoluționare maghiare de la 1848/1849, înfrînți de austrieci, luați prizonieri, condamnați la moarte și executați în anul 1849 la Arad, în anul 1890 tot la Arad a fost dezvelită Statuia libertății, comemorînd 50 de ani de la execuția acestora. În 1925, după Marea Unire, monumentul a fost demontat întrucît generalii luptaseră împotriva românilor. Dar iată că după 1989 s-a instaurat în țară trădarea la nivel înalt astfel că în 2004 Adrian Năstase a aprobat reinstalarea statuii dușmanilor românilor într-un pretins parc al reconcilierii româno-ungare (reconciliere care nu se vede din spre partea maghiară – uitați de pildă situația cimitirului de la Valea Uzului).

Generalul polonez Jozef Bem, comandantul acestor trupe revoluționare maghiare a executat ordinele lui Lajos Kossuth de decimare a populației românești din Ardeal. La

data de 7 sept. 2014, în com. Coltău, Laszlo Tokes a dezvelit un bust al lui Bem. Interesant este și faptul că după înfrîngere, marele general creștin a fugit la turci unde s-a convertit la Islam și a fost numit pașă.

La 11 sept. 2021 Klaus Iohannis personal a dezvelit în Piața Mare din Sibiu statuia (neautorizată) a baronului Samuel von Bruckenthal, cel sub ochii căruia au fost trași pe roată Horia și Cloșca. Același Iohannis care ca primar al Sibiului refuzase amplasarea în Piața Mare a statuii lui Avram Iancu.

Sunt doar cîteva situații, cine vrea le poate completa.

Nu despre asta îmi propusesem să scriu, dar am fost „instigat” de faptul că Radio România Actualități a omagiat un „erou” român, exploratorul Iulius Popper. Popper a fost un aventurier evreu născut în 1857 la București care ajuns în Țara de Foc, pentru a pune mîna pe minele populației Selk’nam, a inițiat genocidul asupra acestora (informația aceasta lipsește din elogioasa pagină wikipedia în limba română, dar există în varianta engleză). Datorită „eroului” evreu, românii apar pe lista autorilor de genociduri...

Cercetările genetice confirmă teoria istoricului Nicolae Densușianu

Ionuț
Tene

Istoriografia românească din perioada interbelică și, mai ales, din perioadele comunistă și post-decembristă a suferit un autism neînțeleș privind originile istorice ale poporului român.

Teoria excesivă a latinismului Școlii Ardelene privind etnogeneza românilor, cu ignorarea celorlate componente etnice originare sau provenite din migrațiile popoarelor, nu reflectă deloc adevărul istoric. S-a construit un adevărat eșafodaj istoriografic pe premise teziste despre sinteza romană și dacă a poporului român, ignorându-se originile dacogetice, dar și influențele slave sau ale altor migratori care au trecut prin spațiul carpato-danubiano-pontic. Paradoxal după excesele latiniste de secol XIX și interbelice, istoriografia din perioada comunistă a reabilitat sinteza daco-romană a poporului român. Toate cărțile sau studiile care nu se cadrau acestui adevărat „pat al lui Procut” istoriografic, că românii doar de la „Râm ne tragem” (Grigore Ureche), cu ignorarea exacerbată și voită din perioada post-decembristă a componentei originare dacice, aproape totală, nu erau considerate „corect politice” de către direcția istoriografică oficială și oficializantă, de la reviste de specialitate, institute sau academii. Istoriografia românească a ignorat ceea ce au susținut încă de la începuturile istoriei științifice moderne mari cărturari, ca BP Hașdeu și Nicolae Densușianu. În cunoscutul articol cu titlu retoric „Perit-au dacii?” de la 1869, Hașdeu arată că la baza trunchiului etnic românesc stă poporul dac. Dar cel care a pus bazele unui echilibru etnic și corect a etnogenezei românești a fost Nicolae Densușianu, la 1913.

Acest istoric ignorat voit de forurile academice a publicat voluminosul studiu „Dacia preistorică”, în care susține formarea poporului român pe baza sintezei daco-romane, în care rolul populației băștinașe înrudite cu tracii a avut un rol referențial. Fundamentele etnice ale poporului român sunt traco-daco-getice, lucru confirmat în ultimii ani de cercetătorii români și europeni în urma cercetărilor

științifice bazate pe genetică și ADN.

Un studiu realizat de un grup de cercetători români și publicat într-o revistă științifică internațională din 2017 relevă faptul că din punctul de vedere al ADN-ului mitocondrial, Transilvania este mai apropiată de populațiile din Europa Centrală decât de populația din celelalte provincii românești, care este mai apropiată de Balcani. Arcul extracarpatic românesc are fundamente etnice traco-getice dar și slave în urma migrațiilor din perioada 270 – 1200. Aflată la o răscruce de drumuri importantă între Asia și Europa, România a cunoscut episoade de migrație și invazie continuă.

dacilor, care este într-o proporție de 20 la sută. Interesant, el afirmă că dacii și romanii erau foarte asemănători din punct de vedere genetic.

„Sunt trei componente cruciale în structura genetică română: componenta paleolitică – craniile de la peștera Cioclovina și Muierii și populațiile mezolitice care urmează după aceea, care e de aproximativ 30 la sută. Sunt aprox. 45-50 la sută populațiile neolitice – cultura Cucuteni, cultura Hamangia cam 50 la sută. Și cam 20 la sută este influență indo-europeană care migrează în Europa acum 3500 de ani din stepele de la nord de Marea Neagră, cele care aduc limbile indo-europene,

noi în România sau trăiesc în Ungaria.

Dacă ne uităm și comparăm din punct de vedere genetic și din punct de vedere istoric populațiile maghiare au o limbă care nu este indo-europeană, care a pătruns în Europa cu câteva mii de ani mai târziu decât limbile indo-europene, deci din punctul ăsta de vedere ar putea cineva crede că populația maghiară este și ea diferită față de populațiile din jurul ei. Nu este cazul. Populația maghiară și populația română, din punct de vedere genetic, sunt foarte apropiate.

Noi vedem că există o bază genetică foarte solidă a populațiilor europene, care vine din pale-

sud-Vestul Munteniei și sudul Dunării.

Aceste cercetări genetice și asupra ADN-ului românilor dovedesc științific că trunchiul etnic al românilor este mai degrabă traco-daco-getic, în corelație cu popoarele migratoare, în special slavi, germanici și populații asiatice (cumani, pecenengi, secui etc.), paradoxal Imperiul roman, care a stăpânit numai o parte din Dacia, restul triburilor dacice fiind libere, din punctul de vedere genetic nu a putut impune un ADN de origine „romană”, pentru că coloniștii erau – ex toto orbe romano – „din toată lumea romană”) cum a scris Eutropiu, și, în special, veniți din zona actualului Orient mijlociu.

Sigur cultural s-a impus civilizația și limba latină în Dacia romană, dar aceasta cuprindea doar un sfert din Dacia lui Burebista. Se pune întrebarea firească într-un teritoriu vast dacic neocupat de romani, cum au învățat restul dacilor liberi, majoritari, limba latină? În această chestiune, geneticienii susțin că dacii și romanii erau foarte înrudiți, posibil, așa cum spuneau Hașdeu, Densușianu și chiar Pârvan, să fi vorbit o limbă asemănătoare, iar teoria că solii dacilor vorbeau cu împăratul Traian fără interpret, cum se observă într-o interpretare dintr-o scenă de pe Columnă, să nu fie chiar un mit. Ultimele cercetări arheologice de după 2000, din Ardeal, confirmă că, în secolul III, în afara orașelor și villa rustica latine, satele erau populate de băștinași, adică de daci. Romanii au impus civilizația, dar nu în totalitate limba și mai puțin componenta etnică? Putem spune genetic astăzi, ca urmare a noilor descoperiri ale geneticii istorice, că trunchiul etnic românesc este la bază traco-daco-getic în simbioză cu „coloniștii” romani și migratorii slavi în special. E o ipoteză de cercetat și de dezvoltat pentru a se restaura importanța celor numiți „Autohtoni în Dacia” de către istoricul clujean Dumitru Protase într-o celebră carte, istoric recent trecut la cele veșnice.

Rutele precise ar fi putut să fie modelate de topologia teritoriului și au avut diverse efecte asupra structurii genetice a ADN-ului mitocondrial (mtDNA), în provinciile istorice românești”, se arată într-un studiu publicat de mai mulți cercetători români în revista BMC Genetics. Cercetările genetice au continuat și anii următori și dovedesc, în mare parte, ceea ce au susținut istoricii de prestigiu ca BP Hașdeu, Nicolae Densușianu sau chiar Vasile Pârvan în „Getica”.

Mihai Netea este cercetător român care conduce Divizia de medicină experimentală a Departamentului de Medicină Internă, Centrul Medical al Universității Nijmegen și a publicat volumul „O istorie genetică (incompletă) a românilor” la editura Humanitas. Într-un interviu acordat Contributors, Mihai Netea vorbește despre originile genetice ale poporului român. Conform acestuia, ADN-ul românesc este foarte vechi, de mii de ani. Cea mai „recentă” contribuție este cea a

inclusiv dacia. Dacii sunt o populație cuceritoare care cuceresc cultura Cucuteni, cultura Boian și formează structurile statului dac, dar ei sunt o elită conducătoare care contribuie cam aprox cu 20 la sută la viitorul popor român care se va forma. Am ajuns aproape la sută la sută. Cinci procente sunt tot felul de populații care peregrinează pe aici. Dar poate că mă întrebați unde sunt romanii? Noi vorbim o limbă latină, pe ei nu-i găsim niciunde? Romanii sunt și ei importanți, dar romanii erau din punct de vedere genetic nu chiar identici, dar foarte apropiați de dacii”, a spus Mihai Netea. Mihai Netea afirmă că românii sunt foarte similari cu popoarele din jur. „Din punct de vedere genetic, aproape nimic. Ne deosebește limba, cultura, de acolo vine conștiința națională, faptul că ne simțim altfel decât vecinii noștri maghiari sau bulgari sau sârbi. Cultura și limba, obiceiurile și mult mai puțin genetică. Inclusiv pentru populațiile maghiare care trăiesc împreună cu

olitic, neolitic și epoca bronzului, după aceea, diferențele care au venit în ultimele două mii de ani, cu populațiile migratoare care vin în timpul evului mediu dinspre est, inclusiv maghiarii, au o influență genetică minimă asupra populațiilor... Câteodată ele își pot impune limba, numele țării. Bulgaria – bulgarii au fost o populație turcică care și-a impus numele asupra populației slave care trăia în acel moment pe teritoriul Bulgariei, dar nu își impun genetică. Dacă ne uităm la genetica populațiilor din jurul nostru, este o populație extrem de veche care vine din zorii omenirii în Europa și care s-a schimbat din punct de vedere genetic foarte puțin, în ultimii două mii de ani”, a explicat cercetătorul în studiile sale. Pânza etnică este similară și comună în acest areal geografic în care au locuit din vremuri îndepărtate traco-daco-getii.

Ca urmare, în ceea ce privește teritoriul pe care s-a format nucleul poporului român, acesta este format din Transilvania, Oltenia,

Când nu vom mai conta nici măcar cât o aducere aminte...

Cezar Adonis
Mihalache

Păi', tocmai pentru că investiția se găsește într-o zonă de război, ar fi trebuit aleasă poate chiar o naționalizare parțială ca formulă legislativă de exploatare... Măcar câtă vreme ține războiul ăsta, căci numai așa am putea avea și noi ceva de câștigat... Dar să vii, să râzi în nas guvernanților, chiar la inaugurarea primei noi exploatare de gaze marine din ultimii treizeci de ani, să te hlizești tâmp că operezi fără o poliță de asigurare, este batjocoritor... Și un semnal pentru toate companiile, multinaționalele și terțele de pe aici pentru a invoca poate exact acest „precedent”... De fapt, lucrurile trebuiau să stea exact pe dos... Pentru că se operează într-o zonă de risc, din cauza războiului, ar fi trebuit ca firma de exploatare a gazului din Marea Neagră să aibă la dosarul de investiție, nu doar o asigurare, ci un dosar întreg de securizare a proiectului... Așa, mesajul „investitorului”, rânjindu-ne și în nas, este mai mult

decât cinic... Și să nu ne mire dacă, nu peste mult timp, vom ajunge să plătim, oficial, de la bugetele noastre, pentru „stimularea” unor asemenea investiții... În care prețul unei asigurări de exploatare să reprezinte chiar cea mai mică problemă de cost...

Mizeria în care ne afundă acest guvern nu va mai putea fi spălată de pe noi mulți ani de acum înainte... Iar lucrurile devin, cu fiecare zi, tot mai fâțiș a fi parte a unei directive de destructurare a României... De distrugere și ștergere a oricărei urme a continuității noastre... De încetare, cât mai curând, a existenței unei Țări, nu doar la nivelul suveranității – căci acolo lucrurile sunt deja gătuite, ci și în dreptul ei de a mai spune ceva...

Exploatarea de gaz a perimetrelor „Ana” și „Doina” din Marea Neagră, din cadrul proiectului Midia, reprezintă una dintre cele mai mari realizări a ultimelor trei decenii... Dar nu pentru noi... Ci pentru toate acele multinaționale care au fost constituite de la bun început unui scop precis, sub diferite formule de acoperire, de la agenți de

lobby, apoi de influență, la pionii de șantaj și de mutare a deciziilor de țară în umbra și apoi sfera marilor interese. În care noi să nu mai contăm nici măcar cât o aducere aminte a vremurilor în care eram o Țară...

Acum suntem doar sclavii unor puteri... Și doar mai cutreierăm munții altora de aur, pădurile altora și apele ce vor fi dispărea și ele în portofoliile a fel și de interese, și puteri regionale, poate chiar într-un „aquis” comunitar în numele „bunului management”... Pentru că nimic nu este întâmplător... Nici batjocorirea noastră prin compensarea benzinei cu un jeton de cărucior de supermarket... Și nici recenta ieșire a vicepremierului maghiar pentru a ne „dezvălui” problema de esență a compensării prețului „la pompă”, nu a fost întâmplătoare... Căci mesajul a fost voit dat în sensul acelei învinovățiri al răului primordial, în care trecutul postdecembrist și deciziile noastre de grabnice privatizări din cuprinsul acestuia sunt, de fapt, cauza a tot ceea ce trăim azi... Că am privatizat fără măsură iar statul s-a dovedit

un prost manager... Or, despre răul management de țară va vorbi și Europa în anunțarea (nici măcar justificarea ori măcar motivarea) următoarele acte de impunere a deciziilor sale... Despre îndepărtarea și apoi înlăturarea aceluia îndreptățit să conducă destinele propriilor națiuni pentru a face loc celor decizi de ea...

În ceea ce privește această exploatare de gaz marin din Marea Neagră, unică în ultimii treizeci de ani, lucrurile trebuiau tranșate clar... Punând condiții și impunând chiar firmei care a luat caimacul exploatare să renunțe la toate procesele de despăgubiri deschise Statului Român... Iar dacă o firmă exploatănd resursele de gaz marin nu putea să aducă o amărâtă de asigurare, atunci guvernanții trebuiau să discute direct cu Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare, cea care, împreună cu „Carlyle International Energy Partners”, patronează acest „agent” economic... Să vedem, ar fi acceptat aceasta, ca bancă, un portofoliu investițional fără asigurare?...

Și poate nici măcar nu este vorba doar despre lipsa, asumată, chiar rânjind la noi, a asigurării în caz de ceva... Cine știe ce alte acte și avize lipsesc de la dosar... Ba, poate nici nu există un dosar al exploatare... Poate doar o servietă golită de acum de comisioanele confidentiale rezervate oficialilor, autorităților și guvernanților, că și politichia lor viețuiește din șpagă, nu?...

Adică, din nou, „doar atât s-a putut”... O exploatare fără riscuri asumate, fără o poliță de asigurare în valoare măcar cât costul hârtiei ei... Măcar, de 50 de bani pe fiecare metru cub rupt din pânțele mării...

Un viitor tot mai nesigur...

George
Petrovai

Noi, oamenii de rând (ceea ce înseamnă opt miliarde și ceva), ne ducem existențele de azi pe mâine, ba cu teama de urgiile naturii, siluită de absurda civilizație umană (poluare, furtuni devastatoare, cutremure, secetă prelungită, aer otrăvit, apă pe sponci), ba cu permanenta sabie politică a Damoclesului globalist deasupra capetelor preaplecate (epidemii iscate, războaie provocate, inflație bolundă și sărăcie tot mai hâdă), ba cu neroada bucurie că – iată – a mai trecut o zi și n-am dat ortul popii, deci – în jalnic spirit democratic și integral nepatriotic – indicat (sic!) ar fi să rămânem recunoscători (!) celor care din umbră acționează (masoni, „iluminați”, corporatiști) și care, prin intermediul sculelor naționale (cârmuitori de paie, servicii secrete, guverne păguboase) din când în când mai aruncă maselor niște firimituri, cu evidentul rol de mită electorală: indexări parțiale și la-ntâmplare, ajutoare mai degrabă fastidioase decât eficiente (greu să dai viață bolnavului aflat în moarte

clinică) și eventualele majorări ale veniturilor celor mulți (leful, pensii, alocații), atât de bine drămuite de către cârmuitorii conjuncturali și necalificați (deseori rău intenționați), încât totdeauna, în țări ca România, aceste creșteri prevăzute de lege sunt mai mici decât rata oficială a inflației.

De unde și alarmanta sărăcie a celor mulți, România postdecembristă situându-se din acest punct de vedere, în mod statornic, la coada țărilor din Uniunea Europeană. Nu și la alte multe capitole, precum: abundența de analfabeți funcționali, rata abandonului școlar, decalajul dintre veniturile bugetare minime și cele maxime (de peste unu la o sută), numărul de mașini, accidente rutiere și morți la mia de locuitori, milioanele de expatriați (și procesul continuă!), rata mai mult decât îngrijorătoare a decedaților din pricina bolilor cardio-vasculare, infecțiilor pulmonare, diabetului și a feluritelor forme de cancer (cancerul de col uterin, în principal), capitole socio-demonocratice unde țara noastră deține o tristă prioritate continentală.

Și când te gândești că România, spre deosebire de atâtea țări lipsite de

resurse naturale (Japonia, Ungaria, Austria, Belgia etc.), a fost înzestrată de Atoatefăcător cu imense bogății ale solului și subsolului (munți prietenoși, păduri, ape curgătoare și lacuri, cursul inferior al Dunării, binecuvântata deltă a acestui fluviu generos, câmpii mănoase, sare, petrol, gaze, cărbuni, aur, argint, metale și semimetale prețioase), dar cu toate astea, la nivel de trai și rezerve strategice pentru populație, ea se situează mult sub țările mai sus menționate.

Nu doar în raport cu Japonia (diferența dintre avansatul stat asiatic, complet lipsit de resurse naturale, și România este ca de la cer la pământ!), ci și cu Ungaria, micuța țară central-europeană, fără ieșire la mare și departe de România în ceea ce privește resursele subsolului (n-are petrol și gaze nici de leac, fiind în totalitate dependentă de capriciile muscalilor!), și care, cu toate astea, are stocuri pentru vreo doi ani de acum înainte (noi, cu mai bine de jumătate din trebuințe asigurate din producția internă, ne-am epuizat stocurile încă din luna februarie), iar prețul litrului decarburant la pompele lor, dar numai pentru

cetățenii maghiari, este cu circa doi lei mai mic decât la ale noastre!

A cui, mă rog, este vina că prețul combustibilului din România, care stă la baza lanțului economic (și, desigur, al scumpirilor) este mai mare decât în Ungaria, Bulgaria și Republica Moldova, chiar și decât în în-sângerata Ucraină? Firește că al cârmuitorilor noștri nevrednici, în frunte cu incapabilul și plagiatorul exghinărar Nicolae (Mă)Ciucă (luați la puricat miniștrii acestei coaliții de coșmar, alde Virgil Popescu, Sorin Cîmpeanu, Marius Budăi, Lucian Bode etc., și veți vedea că trebuiau maziliți la câteva zile după instalare), care numai prin acest uriaș jaf național au colectat zeci de miliarde de lei.

Păi da, că aveau mare nevoie de acești bani, nu pentru nevoile prezente ale țării (sănătate, educație, infrastructură, cercetare ș.a.m.d.) și ale celor mulți, ci pentru trebuințele de lux ale celor puțini și putrezi de nesimțire: să li se asigure în continuare leful și pensii sfidătoare, chiar mai sfidătoare ca înainte, acuma că – în regim de urgență (ca de fiecare dată când e vorba de ei și ai lor) – s-a votat ma-

jorarea veniturilor ce nu se cuvin aleșilor/haramurilor mari și mici.

Ăsta fiind drumul prăpăstios al românilor (cu mulțimea problemelor cunoscute și sistematic pasate de politrucii de la o campanie la alta, de la un mandat la altul), al europeanilor (cu războiul avântat din Ucraina, criza energetică în așteptarea sezonului rece, industriile de război occidentale, îndeosebi cea americană, la apogeul profiturilor încasate) și – în linii mari – al tuturor pământeniilor (cu Covidul și alte pandemii în bloc-starturi, respectiv cu nenumăratele crize, prezente sau în pregătire de către sforarii planetari – financiară, alimentară, de apă, de aer curat, de omenie și iubire creștinească), în aceste condiții, deci, este limpede pentru orice om cu discernământ că omenirea se îndreaptă (mai exact este împinsă de la spate de globaliști și trepădușii lor) spre un viitor extrem de nesigur, ba chiar spre dispariția ei, dacă un găunos de teapa lui Putin va fi lăsat de nebărbații lui ciraci să declanșeze apocalipsa nucleară...